

Plâns de copil...

Gabriel Stănciulescu

Plâns de copil...

La toate tresar când viața îmi cere,
Vibrez ca un spic culcat de-o rafală,
Sunt multe clipe pândite de vrere,
Cu lacrimi stropesc o viață banală.

Mă roade durerea din ochii bătrâni,
Prin mine trec ploile ce mătură vieți,
Mă-nchin, când românii omoară români,
Deși nu vreau locul ales de asceți.

Sunt freamăt avid de moftul iubirii,
Săgeți mi se-nfig în piept, ca în stâncă,
Fervent hărțuit de asaltul poftirii
Ce nu renunță... la viață, nu încă.

Da, eu sunt sensibil, un fraier milos,
Mă doare gestul ce nu-l înțeleg,
Delicat ca muza, dar fără' de folos
Blestemul ăsta încerc să-l dezleg.

Fac tot ce îmi cereți, supremul gest crud,
Să mor părăsit, într-un pat de azil,
Dar nu mai suport, pe vecie, să aud
De părinți nepărinți... și plâns de copil.

Autor: Gabriel Stănciulescu